

Toekomst

Ik zit op een school voor speciaal onderwijs. Dat was een heel gedoe. Ik wilde dat niet, omdat ik gehoord had dat daar allemaal gekke kinderen zitten. Daar wilde ik niet bijhoren. Toen we kennis gingen maken, vertelde een aardige mevrouw dat het toch geen “gekkenonderwijs” heet, maar speciaal onderwijs, omdat wij allemaal heel speciale kinderen zijn. Ik kan bijvoorbeeld slecht rekenen, maar heel goed tekenen en knutselen. Ik ben heel druk, maar ik voel precies als mijn vader en moeder verdriet of zorgen hebben, ook al proberen ze dat voor ons te verbergen. Mijn broertjes voelen dat niet. Misschien ben ik wel speciaal.

Ik zei tegen die mevrouw dat ik niet naar die school wilde, omdat ik dan nooit een baan zou krijgen en altijd arm zou zijn. Dan zou ik, net als mijn oom, de hele dag thuis zijn en sigaretjes roken. Toen zei die mevrouw dat het zo niet hoeft te gaan. Kijk maar naar mijn moeder: die werkt op de Sociale Werkplaats. Daar heeft ze het naar haar zin. En als het niet zo goed gaat, omdat ze weer in een verdrietige periode zit, dan gaan ze niet meteen zitten schreeuwen dat ze lui is, zoals bij haar vorige baas. Daar werd ze dan nog verdrietiger en zieker van. Nu werkt ze iedere ochtend en ze is veel blijer dan eerst. Daar worden wij ook weer blij van.

Die mevrouw zei dat ze gaan kijken hoe ver ik kan komen. Liefst een gewone baan, maar als het niet anders kan is een sociale werkplaats niets om je voor te schamen. Maar ik moet natuurlijk wel goed mijn best doen. Zij zal het wel het beste weten, dus ik heb maar ja gezegd.

Het is een leuke school en de kinderen zijn veel gewoner dan ik dacht. Helemaal niet zo speciaal. De leraren hebben tijd en grijpen in als iemand zit te zieken. Dat vind ik fijn, want op mijn oude school wachtten ze altijd tot na de les en dan was ik al weer vergeten wat ik uitgespookt had. Dan kreeg ik straf voor iets wat ik een uur al niet meer gedaan had. Wat heb je daar nou aan?

Hier voel ik me veilig. Ik denk dat mijn moeder zich ook zo voelt op haar werk.

Maar gisteren keek ik televisie en zei zo'n minister dat ze gaan bezuinigen op sociale werkplaatsen. Daar mogen straks nog maar veel minder mensen werken. Ze moeten maar naar gewone banen.

Toen ik doorzapte naar een andere zender hoorde ik dat ze, nu nog niet, maar over een jaar ook gaan bezuinigen op het speciaal onderwijs. Dat zou gemakkelijk kunnen en het zou beter voor ons zijn als we op een gewone school zitten. Nou hebben ze me net overtuigd dat het hier beter is, en nu weer dit. Hoe zit dat met onze toekomst?

Snappen ze dan echt niet dat speciale mensen, speciaal onderwijs en werk nodig hebben? Misschien is dat te hoog gegrepen, misschien moet je daar speciaal voor zijn. (Zucht...)

Marja Wittenbols juni 2011

Samengesteld uit verhalen van kinderen en hun ouders met een beperking.